

SANDRA BROWN

Necunoscutul

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

Oana Barbelian

capitolul 1

- Așa de mult doare? Doctorul Emory Charbonneau arată către un desen în care o față de copil se strâmba de durere, cu lacrimi mari curgându-i din ochi. Sau așa? Întrebă ea făcând semn către o altă imagine, în care personajul părea să sufere mai puțin.

Fetița de trei ani întinse degetul spre prima ilustrație.

- Îmi pare rău, drăguț. Când medicul îi introduce otoscopul în urechea dreaptă, copila începu să țipe. Emory o examinează cât mai blând cu putință, vorbindu-i liniștitor, apoi îi comunică mamei îngrijorată: Are o infecție urâtă la ambele urechi.

- De azi-dimineață plânge, de când s-a trezit. E a doua durere de urechi din anotimpul ăsta. Data trecută n-am avut cum să vin la dumneavoastră, așa că am dus-o la Urgențe. Doctorul de-acolo i-a prescris niște medicamente, i le-am dat, dar acum a luat-o de la capăt.

- Infecțiile cronice pot determina pierderea auzului. Nu e de ajuns să tratăm numai simptomele, când apar. Poate c-ar trebui să o duceți la un pediatru specializat în ORL.

- Am încercat. Nici unul nu era dispus să accepte pacienți noi.

- Pot să vă ajut eu cu o programare la unul dintre cei mai buni.

Nu era o laudă nefondată. Emory era aproape sigură că oricare dintre colegii ei avea să primească un pacient recomandat de ea.

- Haideți să așteptăm șase săptămâni, ca infecția să se vindece complet, după care o să vă fac o trimitere. Deocamdată, o să-i prescriu un antibiotic și un antihistaminic ca să scăpăm de lichidul acumulat în spatele timpanelor. Pentru durere îi puteți da un calmant special pentru copii, ar trebui să aibă efect imediat.

N-o presați să mănânce dacă nu vrea, dar aveți grijă să se hidrateze. Dacă nu se simte mai bine în câteva zile sau dacă face din nou febră, sunați la numărul de pe cartonașul acesta. Eu o să lipsesc din oraș pe perioada weekendului, însă voi avea un înlocuitor. Mă îndoiesc că o să aveți vreo urgență, dar, în caz că da, fetița dumneavoastră va fi îngrijită cum nu se poate mai bine până mă întorc eu.

- Mulțumesc, doamnă doctor.

Emory îi adresă mamei un zâmbet plin de compasiune.

- Nu-i nici o plăcere să ai copilul bolnav. Încercați să vă odihniți și dumneavoastră.

- Sper că o să vă distrați în weekend.

- O să particip la o cursă de treizeci și cinci de kilometri.

- Asta sună mai degrabă a tortură.

- Cam asta e și ideea, spuse Emory surâzând.

După ce mama și fetița ieșiră din cabinet, completă rețeta și își termină de notat observațiile în fișa pacientei. Când îi înmână documentele secretarei, tânăra o anunță:

- Asta a fost ultima programare pe ziua de azi.

- Da, și acum plec.

- Ați anunțat la spital?

Emory răspunse printr-o mișcare afirmativă din cap.

- Și mi-am setat și mesajul pentru mesageria vocală.

Oficial, am încheiat socotelile pe săptămâna asta. Doctorii Butler și James au consultații acum?

- Da. Și amândoi mai au câțiva pacienți în sala de așteptare.

- Speram să-i pot vedea înainte să plec, dar n-o să-i deranjez în mijlocul consultațiilor.

- Doamna doctor Butler v-a lăsat un bilețel.

Îi întinse o foaie cu antet pe care scria: „Rupe-ți un picior!¹ A, stai... sau nu prea se cuvine să spun așa ceva?” Emory, schițând un zâmbet, împături bilețelul și îl puse în buzunarul halatului.

¹ În engleză, *break a leg* - urare de noroc provenită din lumea plină de superstiții a teatrului (n.red.)

- Domnul doctor James m-a rugat să vă spun să fiți atentă la urși, continuă secretara.

Emory izbucni în râs.

- Pacienții lor știu că ăștia doi sunt ca niște clovni? Spune-le la revedere din partea mea, te rog.

- Desigur. Mult succes la cursă!

- Mersi. Ne vedem luni.

- A, era să uit. A sunat soțul dumneavoastră și a zis că pleacă de la muncă mai devreme ca să vă conducă.

- Emory?

- Aici sunt!

Când Jeff intră în dormitor, ea tocmai își închidea geanta de voiaj. Cu un gest sfidător, se opinti s-o ridice de pe pat și își petrecu mânerul lung peste umăr.

- Ai primit mesajul meu? Voiam să-mi iau la revedere și să-ți spun că-ți țin pumnii.

- Am de gând să plec mai devreme, să nu mă prindă aglomerația de vineri după-amiaza pe șosea.

- Bună idee. Jeff o privi câteva clipe, după care constată oftând: Nu ți-a trecut supărarea.

- Ție ți-a trecut?

- Aș minți dacă ți-aș spune că da.

Cearța din seara precedentă era încă proaspătă în memoria ei. Chiar și acum, la atâtea ore după ce se culcaseră spate în spate, pereții dormitorului parcă răsunau de vorbele strigate la mânie. Adormiseră cu sufletul plin de ostilitatea care mocnise la foc mic luni întregi și acum dăduse în sfârșit în clocot.

- Măcar primesc o bilă albă pentru că am vrut să-mi iau rămas-bun? se interesă el.

- Depinde.

- De?

- De intenția sau lipsa intenției de a mă convinge să nu mă duc. Când Jeff oftă, ferindu-și privirea, ea pufni: Exact așa credeam și eu.

- Emory...

- Ar fi trebuit să rămâi la birou până la sfârșitul programului. Pentru că eu mă duc, Jeff. De fapt, chiar dacă

nu aş fi stabilit să particip la cursa asta mâine, tot aş fi vrut să-mi rezerv ceva timp de una singură. O noapte petrecută separat o să ne permită să ne mai răcorim. Dacă o să mă simt epuizată după cursă, s-ar putea să rămân acolo până duminică.

- O noapte, două n-o să mă facă să mă răzgândesc. Nevoia asta a ta...

- Aşa am început şi cearta de aseară. N-o s-o luăm de la capăt acum.

Cearta lor fusese stârnită de programul ei de antrenament pentru maratonul de la sfârşitul săptămânii, însă Emory se temea că adevăratele motive ale conflictului erau mult mai profunde. Problema nu era maratonul, ci căsnicia lor ca atare. Tocmai de aceea voia atât de mult să plece şi să se gândească în linişte la tot.

- Ţi-am notat numele motelului unde o să stau la noapte.

Trecând pe lângă barul din bucătărie, înclină uşor capul către foaia lăsată pe el.

- Sună-mă când ajungi. Vreau să ştiu că drumul a fost în regulă.

- Bine. Îşi puse ochelarii de soare şi deschise uşa din spate. La revedere.

- Emory?

Cu piciorul pe prag, se întoarse. Jeff se aplecă şi-şi trecu uşor buzele peste ale ei.

- Ai grijă.

- Jeff? Bună! Am ajuns.

Drumul de două ore de la Atlanta o obosise, cauza fiind mai curând tensiunea emoţională decât şofatul. Cam la o oră după ce ieşise din oraş, traficul de pe Autostrada 85, care mergea spre nord, se subţiasa considerabil, moment în care ea o luase pe autostrada care pornea oblic spre nord-vest. Ajunsese la destinaţie înainte de amurg, ceea ce o ajutase să se orienteze mai uşor în oraşul necunoscut. Era deja la motel, în pat, dar încordarea se încăpăţâna să nu-i părăsească zona dintre omoplaţi.

Nedorind să o agraveze, se gândise să nu-l mai sune pe Jeff. Cearta din ajun fusese un prolog. Simțea că viitorul avea să le aducă o bătălie de proporții mult mai mari. Și voia, ca de fiecare dată, să lupte corect, fără încrâncenare.

În plus, dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă el ar fi plecat într-o deplasare și nu ar fi sunat-o așa cum promisese, ea și-ar fi făcut o mie de griji.

- Te-ai culcat deja? o întreabă Jeff.

- Da, tocmai mă pregăteam să sting lumina. Vreau să mă trezesc devreme mâine.

- Cum e motelul?

- Modest, dar curat.

- Încep să-mi fac griji când „curat” devine o virtute.

Jeff tăcu o secundă, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să chicotească. Cum nu primi nici o reacție, o întreabă cum fusese drumul.

- A fost OK.

- Și vremea?

Ajunseseră să nu mai discute decât despre vreme?

- E rece. Dar m-am pregătit sufletește pentru asta. Odată ce începe cursa, o să mă încălzesc destul de repede.

- Eu tot cred că e o nebunie.

- Mi-am studiat traseul pe hartă, Jeff. O să mă descurc. Abia aștept să alerg, crede-mă.

Era mult mai frig decât anticipase.

Își dăduse seama de asta din momentul din care coborâse din mașină. Bineînțeles, platoul pe care se desfășura competiția era la o altitudine mult mai mare decât orașul Drakeland, unde petrecuse noaptea. Soarele era sus pe cer, dar era ascuns de norii care învăluiau și piscurile munților.

O cursă de treizeci și cinci de kilometri la o asemenea altitudine avea să fie o provocare.

În timp ce-și efectua încălzirea, evaluează cu luciditate condițiile. Deși era frig, era o zi perfectă pentru alergat.

batjocoritor: Apreciez gestul, zău așa. Asta ca să nu mai vorbim despre panoramă. Își lăasă capul într-o parte, ca să o poată admira în întregime, după care completă: Dar mie nu-mi place să fac sex cu martirele.

Furioasă, Emory se împinse în pieptul lui și încercă să se smulgă din îmbrățișare, însă el nu-i dădu drumul, ba chiar o trase mai aproape, frecându-se de coapsele ei desfăcute într-un mod cât se poate de grăitor.

- Trebuie să te avertizez, doctoriță scumpă. Dacă-mi mai dai o șansă să-mi pun mâinile pe tine, să știi că n-o să mă înfrânez. Ai înțeles? N-o să mi te închipui goală, o să te vad goală. Dacă mi te mai oferi pe tavă așa, o să ignor toate motivele pentru care n-ar trebui să ți-o trag.

Mai târziu, bărbatul se întrebă ce s-ar fi întâmplat în următoarele câteva secunde dacă mașina nu ar fi derapat de pe drum și nu s-ar fi lovit de copac.

capitolul 11

Scrâșnet de frâne.

Îi dădu drumul lui Emory și ajunse la fereastra din față exact la timp ca să vadă camioneta veche derapând și izbindu-se de un copac aflat vizavi de poarta lui.

În aceeași clipă în care el recunoscuse mașina, Emory țâșni către ușă.

- La naiba!

Mâna îi zvâcni și prinse o bucată de material, trăgând-o înapoi. Tânăra femeie scoase un țipăt, dar bărbatul o aduse fără menajamente lângă el și-i puse palma pe gură.

- Ascultă-mă cu atenție. Nu face gălăgie și nu te arăta.

Emory se zbătea și încerca să-i îndepărteze mâna.

- Fir-ar să fie, ascultă-mă! Bărbații ăia... sigur nu vrei să ai de-a face cu ei, ai înțeles? Ți-ar face mult rău. Crede-mă, te rog. Da? Vorbesc serios, doctoriță scumpă. Ai impresia că eu sunt periculos, dar nici nu-ți închipui

ce s-ar distra nemernicii ăia cu tine. Trebuie să mă duc afară, dar pot să am încredere că rămâi aici?

Emory dădu din cap, în semn de acceptare.

- Nu te mint, insistă el. Sunt soi rău, ai înțeles? Când Emory încuviință iarăși, bărbatul își retrase palma de pe gura ei, amintindu-i: Să nu carecumva să te vadă.

Cu mișcări iuți, își înșfăcă haina din cui, deschise ușa și ieși pe verandă.

- Stați pe loc!

Cei doi bărbați traversaseră drumul către poarta lui, dar rămaseră în loc auzindu-l. Străbătu distanța care-l despărțea de ei cu pași mari, simțindu-le mirosul înainte să ajungă la jumătate. Nou-veniții duhneau a lână udă, tutun vechi, whisky de proastă calitate și transpirație.

Fetele le erau acoperite parțial de bărbi încâlcite, peîngrijite. Pe cap purtau fesuri trase până la sprâncene. Imbrăcați aproape identic, cu jachete groase și pantaloni de doc băgați în cizme de cauciuc, cei doi se deosebeau unul de altul doar prin diferența de câțiva centimetri în înălțime și faptul că cel mai scund ținea în mână stângă o pușcă cu țeavă dublă.

Erau cei mai apropiați vecini ai săi, însă nu vorbise niciodată cu ei, iar singurele lor interacțiuni fuseseră conflictuale.

În repetate rânduri fusese nevoit să strângă din curte sticlele de băutură sau cutii de bere goale pe care le aruncau pe geamul mașinii când treceau în goană pe drum. De două ori se trezise cu alice înfipite în peretele șopronului, probabil trase cu pușca pe care o ținea în mână bărbatul mai scund. Într-o zi, când se întorsese acasă, găsisse un raton mort pe verandă. Animalul nu o sfârșise din cauze naturale. Fusese decapitat.

Răutate gratuită. Iar el detesta asta.

Se gândise că cei doi încercau să-l provoace să reacționeze într-un mod asemănător. În loc de asta, ignorase incidentele și se făcuse că nu-i vedea ori de câte ori treceau cu mașina pe lângă curtea lui. Trăsese de timp.

Acum, aproape că ajunsese la poartă când cel care avea pușca se aplecă și scuipă peste gard niște tutun mestecat.

Lichidul vâscos ateriză chiar lângă bocancii lui. Celălalt individ se arată oarecum mai politicos. Își duse mâna la creștetul acoperit cu căciulă, într-un fel de salut batjocoritor.

- Salutare, amice. Pe mine mă cheamă Norman Floyd. Ăsta-i frate-miu mai mic, Will.

Norman așteptă ca proprietarul cabanei să se prezinte și el.

Cum asta nu se întâmplă, cel mai mare dintre frații Floyd arată cu degetul mare, peste umăr.

- Avem niscaiva probleme...

- Am văzut.

După toate aparențele, camioneta nu fusese încă de la început într-o stare prea bună. Una din aripile din față lipsea cu desăvârșire. Toate cele patru cauciucuri erau tocite. Vopseaua în stil camuflaj nu părea nicidecum să fi fost aplicată de vreun specialist. Țeava de eșapament fusese legată de bara de protecție ruginită cu niște sârmă ghimpată.

Grilajul radiatorului era îndoit, petrecut în jurul bradului care fusese parțial scos din rădăcini de forța impactului și care acum stătea înclinat la treizeci de grade. Din radiatorul stricat se ridicau aburi.

- N-ar fi trebuit să ieșiți la drum azi. Prea multă gheață.

- Păi da... poate c-ai dreptate.

Norman ridică din umeri și îi adresă un rânjec prostesc, în care numai un netot s-ar fi putut încrede.

Între timp, Will se uita dincolo de el, prin curte, cântărindu-i curios camioneta, șopronul și cabana.

Bărbatul spera din adâncul sufletului că Emory îi ascultase sfatul și nu se arătase la fereastră.

Dacă era nevoie, i-ar fi omorât pe cei doi frați, dar prefera să nu fie cazul.

- Să știi că... suntem vecini, zise Norman.

- V-am mai văzut trecând pe aici.

- Știi unde avem casa?

Știa, dar i se păru că era mai bine să nu se dea de gol. Dădu din cap în direcția mașinii stricate:

- Nu o s-o puteți remorca de-aici până nu se dezgheață drumurile.

- Fix așa ne-am gândit și noi.

- Bine atunci, aveți grijă. Ar trebui să fiți în regulă dacă o țineți tot pe lângă versantul muntelui, ca să mergeți pe pietriș.

Nu-i plăcea deloc ideea de a se întoarce cu spatele la un individ care avea o pușcă în mână; pe de altă parte, nu le putea lăsa celor doi frați impresia că-i era frică de ei. Dădu să se întoarcă, dar tocmai atunci Will luă cuvântul pentru prima oară:

- Doar nu zici să mergem acasă pe jos?

Arătă clar ce părere avea despre un asemenea plan scuipând din nou.

- Noi ne gândeam că poate ne duci tu cu mașina, zise pe un ton plângăreț Norman. Nu e decât un kilometru juma', poate doi, pe drum în sus.

- Dacă nu e decât atât, ajungeți lejer până se lasă noaptea. Bine, asta dacă porniți acum.

Sub sprâncenele stufoase, ochii lui Will căpătară o sclipire și mai ostilă decât până atunci. Înaintă doi metri cu pași târșiți, luând o poziție și mai dușmănoasă. În mod normal, această amenințare subtilă l-ar fi amuzat. Și-ar fi zis: „Hai, țărănoiule, provoacă-mă!“ Ar fi așteptat ca primul să se repeadă la el, după care ar fi măturat pe jos cu amândoi. De-abia aștepta să o facă. Dar azi nu era momentul. Trebuia să țină cont și de Emory, de siguranța ei.

- Să mergem pe jos, zici? Norman își ridică ochii spre cer și întinse palma, să prindă câțiva fulgi de nea. Mie unu' nu-mi pare că ninsoarea s-o potoli prea curând. Se scărpină în barbă, uitându-se peste umăr către camionetă. Pentru mine și Will ar fi o nimica toată. Chiar și pe vremea asta de rahat. Numa' că...

Făcu semn către camioneta din spatele său.

Emory văzu prin spațiul îngust dintre cadrul ferestrei și perdeaua de muselină cum bărbatul pe care încercase fără succes să-l seducă descuie lacătul, ieși pe poartă